

"La beatificació no és un judici. És un agraïment pel testimoni dels màrtirs caputxins"

Dv, 13/11/2015 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) El dissabte 21 de novembre la Catedral de Barcelona acollirà l'acte de [beatificació](#) de vint-i-sis caputxins catalans morts durant la Guerra Civil Espanyola, un acte que per l'orde religiós significa "un moment d'alegria i una acció de gràcies pel testimoni d'uns germans que van ser fidels a Crist".

La llista dels [vint-i-sis màrtirs](#) va encapçalada per **fra Frederic de Berga**, que havia estat provincial. Cal fer referència a **fra Eloi de Bianya**, porter del convent de Sarrià que tenia fama de santedat ja en vida pel seu esperit de pregària i d'acolliment. Els altres van des d'estudiants de menys de vint anys com **fra Marçal de Vilafranca** o **fra Jordi de Santa Pau**, fins a estudiosos com **fra Modest de Mieres** o **fra Martí de Barcelona**, o germans llecs com **fra Prudenci de Pomar de Cinca** o **fra Feliu de Tortosa**.

Un acte que sovint ha aixecat discrepàncies a la societat

Eren religiosos, caputxins, com molts altres cristians d'aquella època que en un moment determinat vivien la seva fe, "en comunitat, molt tancats en els convents i amb una vida molt senzilla". La seva rutina girava entorn a la pregària, el menjar, la vida interior i, de tant en tant, les predicacions. "Alguns anaven per diferents parròquies i llocs, i altres eren també molt coneguts perquè anaven a demanar caritat", una de les fonts bàsiques de sosteniment de l'orde en aquell temps.

La darrera beatificació massiva a Catalunya -a Tarragona l'any 2013- ja [va aixecar discrepàncies](#) i opinions en contra titllant l'acte "d'insult a la memòria i a la història". **Fra Gil Parés**, provincial dels caputxins a Catalunya, afirma que "el recel a aquest tipus d'actes es produeix quan s'entén l'acte com un judici contra els altres", però matisa que l'acte de beatificació del dia 21 "no ve motivat per les circumstàncies doloroses de la seva mort, sinó per l'actitud dels màrtirs, que es van mantenir fidels a Crist".

Feia uns quants anys de la Setmana Tràgica i existia el record encara d'aquell episodi. Després que comencés la revolució, els caputxins es van repartir en cases particulars, tal com tenien previst. "Els pensaven que tornaria a passar una cosa similar, s'amagarien en cases particulars, estarien allà vivint un temps, i al cap d'unes setmanes o mesos tornarien als seus convents". En molts dels casos en el moment d'anar cap a aquestes cases, o al cap d'uns mesos en el trajecte per canviar de vivenda, els van anar agafant i els van portar a fer un judici sumaríssim, "tot i que els mataben pel fet de ser religiosos i ells no negar que ho eren".

Perdonar a qui et mata

Tots van morir perdonant. "Hi ha d'altres que també van morir però que no podem

demostrar-ho al no saber com van morir". El que sí queda testimoniat és en el moment de la seva mort els vint-i-sis caputxins perdonaven a qui els matava. Una gran lliçó per aprendre avui, explica Parés: "Perdonar a qui et fa mal, quan saps que qui et fa mal et mata, és una grandíssim testimoni".

El provincial dels caputxins catalans recorda concretament a un frare, fra Eloi de Bianya, que quan veia que cremaven els convents i sabia que hi havien altres assassinats deia: "aquesta gent es pensa que fa un bé i Déu no els hi tindrà en compte". Això permet aprendre avui a no jutjar i a no perdre mai de vista que darrere les ideologies hi ha persones. "L'important és mantenir-se fidel a les persones, a la pròpia identitat, a allò que som". Cal respectar i acollir, explica. "Els en aquell moment no van renunciar al que eren, 'jo sóc cristià i no me n'amago', però tampoc jutjo. No cal posar odi, no cal posar tensió, sinó que cal posar reconciliació i estimació".

La causa de beatificació ha seguit els passos habituals. És sabut que **Pius XII**, davant la idea de Franco de beatificar en massa tots els màrtirs de la guerra civil, va preferir que seguissin el curs habitual de les causes dels sants. Així doncs, en les dècades de 1950 i 1960 es van recollir molts testimonis sobre la vida i la mort dels frares. Posteriorment, amb **Pau VI**, la causa queda paralitzada, com totes les altres de màrtirs d'aquell temps, per evitar manipulacions per part del règim franquista.

Acabat aquest, als anys noranta, **fra Pere Cardona** prengué la cura d'acabar el procés diocesà i escriure la positio. El decret que reconeix el martiri, autoritzat pel **papa Francesc** el dia 5 de juny, és l'últim pas per a la beatificació. L'acte del [dissabte 21 de novembre](#) vindrà precedit per unes vespres solemnes el divendres anterior al convent de Sarrià.